

СПАСИТЕЛЪ

Хелена Стюклъ

Въ една студена, вѣтровита сутринь жителитѣ на едно рибарско село по брѣга на Северното море бѣха рано-рано разбудени отъ топовни гърмежи.

Всички знаеха, че това сж тревожни сигнали на загиращъ параходъ. Веднага приготвиха спасителната лодка и храбритѣ моряци съ своя водачъ Иенсъ се спуснаха всрѣдъ бушуващото море.

Съ нечовѣшки усилия достигнаха потъващия параходъ. Беднитѣ давящи се моряци бѣха щастливо измъкнати на спасителната лодка. Остана само единъ, който се бѣше здраво привързалъ на мачтата, почти вдървенъ отъ студъ. Него не взеха. Лодката бѣше претоварена и можеше всѣки мигъ да се обърне. А бурята ревѣше и не преставаше.

Щастливо стигнаха на брѣга. Следъ като свалиха спасенитѣ, Иенсъ заговори бързо :

— Има още единъ на парахода! И той трѣбва да бжде спасенъ. Кой ще дойде съ мене, да го доведемъ?

Никой не отговори. Никой не искаше да се впусне още веднажъ въ това страшно море.

Дойде и старата майка на Иенсъ и го молѣше :

— Остани, Иенсъ. Не виждашъ ли, че отивашъ на явна смъртъ. Баща ти отиде и не се върна. И твойтъ погълтъмъ братъ, хубавецътъ Ювелъ е нейде въ морето. Не ми причинявай и ти скръбта да те не видя никога вече.

— И този тамъ има майка, — отвърна Иенсъ и скочи въ лодката.

Трима другари го последваха.

И наново започна борбата съ вълнитѣ. Тѣ ревѣха, люшкаха малката лодка и я подхвърляха на вси страни. Но храбритѣ мъже напръгаха последни сили и се борѣха геройски срещу вълнитѣ.

Най-сетне стигнаха парахода. Иенсъ самичъкъ се пока-тери нагоре и свали бедния полуизмръзналъ морякъ.

Пакъ тръгнаха къмъ брѣга.

Когато приближиха залива, Иенсъ замахна съ ржце и завика. Мощно прозвуча гласътъ му всрѣдъ виенето на вѣтъра: